

Nič ni težko, če je Božja Mati z nami

K Mariji na Brezje – 6 in 7 junij 2025

Ko prve poletne trave poženejo svoj klas in zacvetijo barviti travniki, se člani žirovskega romarskega društva ŠmaR odpravimo k Mariji na Brezje in to kar peš. Tudi letos ni bilo nič drugače. Le datum se je malo zamaknil, saj je načrtovani 31. maj bil za nas dan žalosti, ker smo se poslavljali od naše zveste članice Fanči Vidmar. Poslovila se je od nas po hudi bolezni, sedaj pa nas zagotovo spremlja z druge strani mavrice in moli za nas.

7. junij je bil torej dan, ko se nas je enajst romarjev v zgodnji jutranji uri zbralo pri dobračevski cerkvi. Naš vodič Sebastijan nas je povabil k molitvi za srečen dan in predvsem za dosežen cilj- Marija Pomagaj na Brezjah. Krenili smo na pot, jutranja svežina in nastajajoč dan sta risala lep uvod v precej dolgo potovanje čez hrib in dol. Luč sonca je kmalu premagala naše lučke in dan je obetal jasnino neba in moč sonca.

Na Hotavljah se nam je kot navadno pridružilo še nekaj romarjev in tokratno potovanje se je nadaljevalo v prvi malo resnejši hrib. Srčni utrip se je povečal, potne kaplje pa so bile reden spremljevalec naših obrazov. Ob klepetu, opazovanju pokošenih travnikov in vonjanju sveže posušenega sena so koraki postajali lažji, spremljala jih je pesem in žvrgolenje ptic, vmes pa je Mici poskrbela še za molitev. Prvi postanek je bil namenjen malici, da si privežemo dušo. Res je prav, da poleg duševne hrane človek na taki poti poskrbi tudi za telesno. Ko je ura odbila poldan, smo bili že v vasi Selca, ki je bila tudi cilj prvega dne dvodnevne romanja. Namreč, nekateri člani se na pot odpravijo že v petek, v Selcah prespijo in nadaljujejo svojo pot v soboto. Vodja je Franc Temelj, kateremu se je letos pridružilo še sedem soromarjev.

V tamkajšnji gostilni in trgovini smo dopolnili naše nahrbtnike, se okrepčali, zamenjali preznojena oblačila, morda polepili kak žulj in čas je bil, da se lotimo grizenja vzpetine proti Lajšam in Jamniku. Vročina je bila dodana vrednost vsemu trudu, a bili smo močnejši in jo vsi premagali. Ko romar gre na tako pot, je trdo odločen premagati vse, kar se na poti lahko dogaja. Zaupamo v moč tistega, ki vrti kolesje našega življenja in nam postavi na pot tudi preizkušnje. S tem zanosom smo odštevali korake, šteli kilometre, pogledovali na ure. Ko smo na Jamniku uzrli cerkev, se misel že obrne proti cilju, ki je tam v daljavi že viden. Lepoto božjega svetišča je še polepšalo praznovanje poroke, zvoki svečane pesmi in praznje oblečeni svatje. A tudi mi preprosti popotniki z nahrbtniki na rami smo bili ponosni, saj je bilo pred nami le še kaki dve polni uri hoje. Še vedno se je po gozdni poti navzdol lahko videlo, kakšno moč ima narava, saj so še po več letih dobro vidne posledice moči narave, saj je izruvanih dreves še vedno v izobilju naokoli. Hoja navzdol ni najbolj prijetna, zato pa imamo v roki palice, na katere se lahko opiramo. Tako kot v življenju kristjana, ki se ob strmi poti navzgor ali navzdol lahko opira na pomoč božje matere Marije. V daljavi se je skozi zelenje že videla dolina in sredi nje bazilika, kamor smo bili namenjeni. Kljub prehojenim kilometrom, je korak postajal lažji, misel pa usmerjena samo še k cilju. Na Dobravi smo še zadnjič lahko malce počili pred zadnjimi kilometri poti. Sonce je še vedno s svojo močjo sijalo na nas, kakor bi želelo skupaj z nami doseči cilj. Res je bilo lepo gledati, kako se spušča po nebu navzdol k svojemu nočnemu počitku. Ko je bil še zadnji klanček pred nami, se mi je utrnila misel, da je treba v življenju iti do konca, pa naj bo na tej življenjski poti klancev, kolikor nam jih Bog nameni, tudi, če je ta tik pred našim ciljem. Treba je iti do konca, le naprej, naprej, kot bi rekel naš poet Tone Pavček. V vsej lepoti je pred nami zasijala Marijina cerkev, noge pa so kot po čudežu postale lahke. Ko smo dospeli do svetišča, smo si kot vedno segli drug drugemu v roke in si čestitali za dosežen

cilj- Marija Pomagaj na Brezjah. Med potjo letos sicer ni bilo dobrotnikov, ki bi nam ponudili kaj za okrepčilo, smo pa bili drug drugemu dobrotniki, čeravno le v besedi spodbude. So pa bili deležni dobrote v obliki tekočega poživila dvodnevni romarji, saj je ravno tisto soboto v sveti zakon stopil sin našega romarja Branka Sporiša in to na našem vmesnem cilju, na Jamniku. Dvodnevni romarjev je bilo letos osem, kar je več kot do sedaj. V Selcih jih je prespalo pet, ostali pa so prenočili kar doma in so se v soboto vrnili. Ker je bil prihod na Brezje dvodnevnih romarjev nekoliko hitrejši kot enodnevnih, so čas izkoristili za molitev in priporočilo ter zahvalo nebeški Materi, ki je varno vse romarje spremljala na poti. Le še sveže majice smo lahko nadeli nase, potem pa pristopili k slovesni sveti maši. Ni bila čisto navadna maša, saj je sveto birmo prejelo pet birmancev in ni naključje, saj je bila binkoštna sobota, prihod svetega duha. Sveto mašo je daroval p. dr. Viktor Papež, ki je birmance tudi birmal z dovoljenjem nadškofa Zoreta. Malce se je tudi pošalil iz svojega priimka, saj je redko, da bi papež prosil škofa za dovoljenje. Prijetno in zelo zgovorno je nagovoril birmance in jim položil na srce, da naj zvesto hodijo za Kristusom in naj živijo po njegovem nauku.

Po maši je naš božjepotnik Matjaž razdelil diplome, ki smo si jih zaslužili kot romarji upanja. Leto 2025 je namreč jubilejno leto in papež Frančišek je za to leto izbral geslo: Romarji upanja. Privilegij je biti romar, romar hodi zavestno, iz svoje želje, ne beži. Ob tej priliki gre zahvala tudi Romarskemu uradu Brezje za zgledno sodelovanje z društvom ŠmaR Žiri.

Sonce je pospravilo zadnje sončne žarke in tudi romarji smo se polni lepih vtisov dneva, nekoliko utrujeni poslovili s skupno fotografijo pred baziliko. Še svečke in pred Marijo položene prošnje in odpravili smo se proti domu. Božjepotnik Matjaž je s pohvalo in zahvalo zaključil letošnje romanje ter se zahvalil vodjema enodnevnega in dvodnevnega romanja Sebastijanu Pagonu in Franciju Temelju za zgledno vodenje. Še nekaj molitve in vožnja proti Žirem. Seveda nismo pozabili na vse naše pokojne romarje, ki so nas gotovo spremljali na naši poti in za nas prosili.

Za konec pa še ena zanimivost, ki jo je povedal Franc Temelj. Šubcova Ivana iz Žirov se je primožila k Tomažincu v Malenski vrh in vselej, ko smo romali na Brezje mimo njene hiše, nam je pripravila pravo gostijo. Pred enim od romanj, pa mi Vinko pove, da je bila Ivana v bolnici in da ima resne težave s srcem, zato je predlagal, da se ne bi več ustavljali pri nji, da je ne bi še mi obremenjevali. Ker sem bil v dilemi, kaj storiti, sem za nasvet vprašal njenega sina, s katerim sva bila včasih sodelavca. »Seveda se ustavite, saj samo za to še živi.« Ivane že kar nekaj časa ni več med nami, hišo je sin prodal, lepi ostali so le še lepi spomini.

Taki spomini pobožajo dušo. Za take spomine se splača živeti. Hvala zanje!

Še ena dolga pot je za nami, pred nami pa nove, lepe, naporene, a vedno z upanjem polne. Naj bodo poti ravno prav posute z ovirami, da se bomo vedno in znova utrjevali in rasli ter nazadnje poromali k cilju, kateri nikomur ne uide. Le pot do njega je tako zelo različna, a mi smo romarji upanja. Upamo in zaupamo!

Metka

